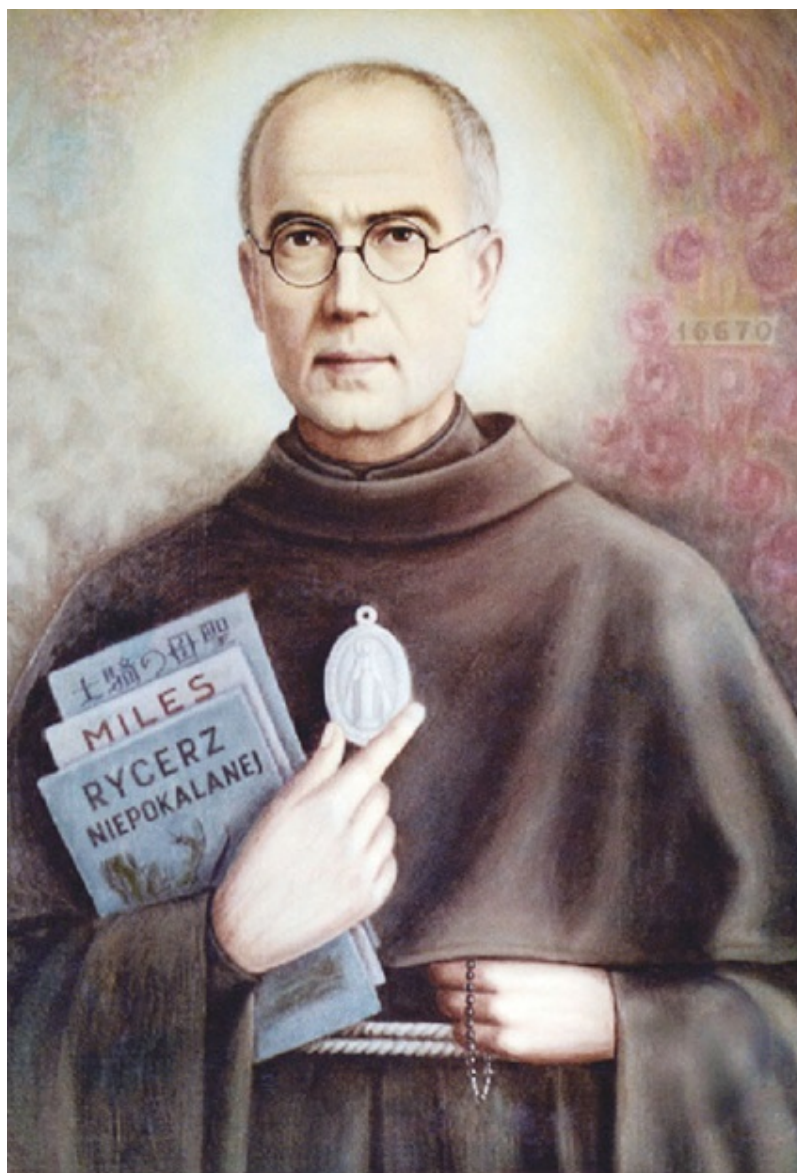

LÁSKA NEZNÁ HRANIC

Život svatého Maxmiliána Maria Kolbeho

Úvod

Svatý Maxmilián Kolbe je světec, kterého dnešní doba potřebuje znovu objevit, a to hned v několika směrech. Vždy mě na něm upoutávalo jeho obrovské nasazení pro spásu duší. Vždyť chtěl získat celý svět pro Neposkvrněnou. Ideál rytířství, které nabídl v té nejryzejší podobě, ukazuje, o co ve skutečnosti jde. Každý člověk má nesmrtelnou duši a během pozemského života se rozhoduje, jakou bude mít duše věčnost. Zda šťastnou prožívanou v trvalé blízkosti Boží anebo nešťastnou v odloučení od Boží lásky.

Sám Maxmilián dal příklad, jak rytíři Neposkvrněné usilují, bojují a mají bojovat o záchranu duší. On, který skrze tiskový apoštolát povzbuzoval tisíce čtenářů k objevení opravdového vztahu s Bohem skrze úctu k Panně Marii nám napovídá, že využití nejmodernějších prostředků apoštolátu, je pro rytíře Neposkvrněné samozřejmostí.

Jeho horlivost a vytrvalost je motivována blízkým vztahem k Panně Marii. Zakusil s Ní hluboké zkušenosti a neváhal tuto cestu doporučit každému. Když viděl jak se šíří bezbožnost a hřích, nezanechávalo to jeho srdce smutným nebo netečným, ale spíše jej to povzbuzovalo o to víc se nasadit pro šíření dobra v boji o čest Boží.

Říkává se, že kam se strom naklání, tam také padne. Celoživotní misijní snaha svatého Maxmiliána se zúročila ve chvíli, kdy byl ochoten nabídnout svůj život za život spoluvězně. I když toto hrdinské gesto je pro nás i dnes těžce pochopitelné, pro ty, kdo znají nastavení otce Maxmiliána je to jen logické vyústění jeho dosavadních snah.

Papež František opakovaně připomínal, že život křesťana má být koherentní. Určitou dobu mi trvalo, než jsem pochopil, o co vlastně jde. Papež tímto méně známým cizím slovem vybízí, aby vše v životě věřícího bylo v souladu s poznávanou pravdou a to bez výjimky. U sv. Maxmiliána tomu tak skutečně bylo.

Je mým přáním, aby následující stránky přispěly k povzbuzení všech, kdo se touto cestou setkájí s příkladem sv. Maxmiliána Kolbe.

P. Marek Dunda

Vzorec svatosti: $v = V$
Malé v je moje vůle.
Velké V je Boží vůle.
(sv. Maxmilián Maria Kolbe)

Osmého dne zimního měsíce ledna roku 1894 se v malém městečku Zduńska Wola v Polsku narodil chlapeček, který jednou bude znám jako svatý Maxmilián Maria Kolbe. Řeholník, který z lásky k Pánu Ježíši neváhal obětovat svůj život, aby zachránil bližního před jistou smrtí.

Úkol: Původní jméno, které při křtu chlapec dostal, bylo Rajmund. Tvým úkolem je na každý řádek napsat slova, která začínají stejným písmenem.

R _____
A _____
J _____
M _____
U _____
N _____
D _____

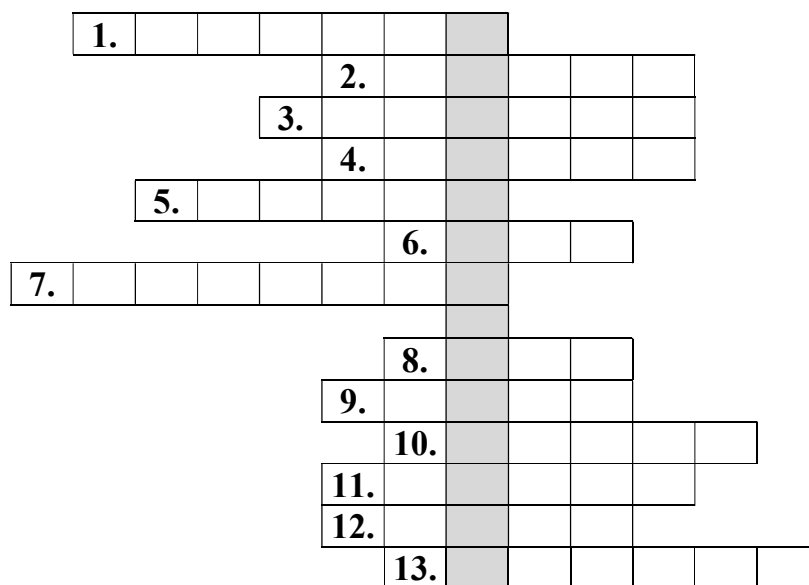
Maminka malého Rajmunda v době svého dospívání snila o tom, že se zasvětil Pánu Bohu na celý život jako řeholní sestřička. Nebylo to však možné. Katolické kláštery byly zavírány a řeholní sestry nesměly chodit v hábitech. Dané území totiž spadalo pod přísnou vládu cara Mikuláše II., katolíci v Polsku tak museli mluvit rusky a být oddáni carovi.

Jednoho dne se však objevil mladý světlovlasý mladík s plachým úsměvem, kterému byla sympatická, velmi se mu líbila, a proto se jí po čase začal dvorit. Ona byla energická, měla vyřídilku, byla rázná a brzy se vším hotova. On byl klidný, nemluvný, milý a povolný ve všem. Jak ona tak i její milý byli velmi zbožní katolíci a denně se účastnili mše svaté. Dokonce byli i členy třetího řádu sv. Františka, který je určen pro věřící laiky. Jak už to tak bývá, po určité době následovala svatba. V kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Zduňské Woli si 5. října 1891 před Bohem a lidmi slíbili lásku, úctu a věrnost na celý život.

Úkol: Po vyplnění křížovky se dozvíš, jak se jmenovali rodiče malého Rajmunda.

Legenda k tajence:

1. Místo narození Pána Ježíše.
2. Jméno maminky Pána Ježíše.
3. Jméno řeky, ve které byl Pán Ježíš pokřtěn.
4. Posvátná kniha křesťanů.
5. Dopln slovo: víra, naděje a ...
6. Člověk, který postavil archu.
7. Místo, kde zemřel Pán Ježíš.
8. Učedník, kterého Pán Ježíš nejvíce miloval.
9. Svatý ... Tadeáš (dopln jméno apoštola)
10. Jméno evangelisty, který má jako atribut býka.
11. Symbol čistoty.
12. Znamení smlouvy (Bůh a Noe)
13. Jak se jmenoval muž, kterému Dalila ostříhala vlasy.

Rodiče se jmenovali: _____

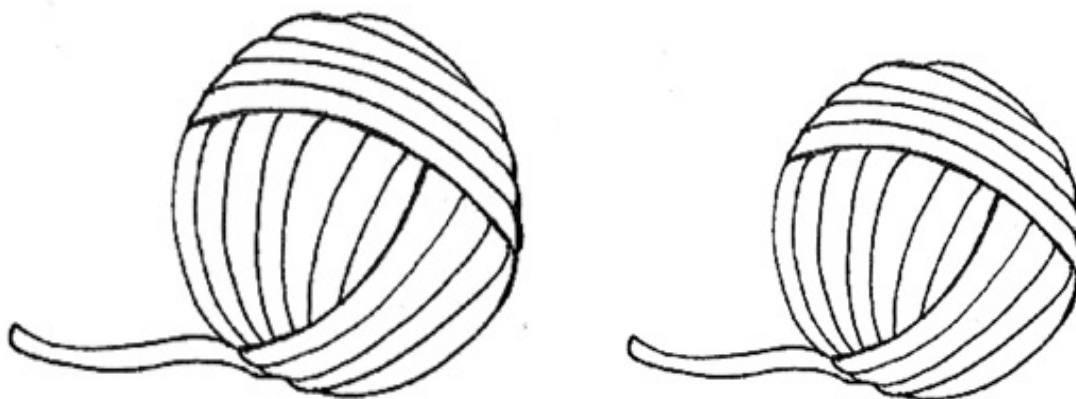
Rok po svatbě se jim narodil syn František, o další dva roky později již zmiňovaný syn Rajmund, o další dva roky později syn Josef, o rok později syn Valentin, o další tři roky později syn Antonín.

Úkol: Pokud jsi dobrý počtář, tak to nebude pro tebe těžké. Do tabulky napiš, ve kterých letech se jednotliví synové narodili. Jen pro připomenutí, rodiče měli svatbu v roce 1891.

František	
Rajmund	
Josef	
Valentin	
Antonín	

Rodiče Rajmunda, Mariana a Julius pracovali jako tkalci. Kupovali příze a potom ve dne a také dlouho do noci tkali látky. I když pracovali velmi houževnatě, příliš se jim nedařilo. Výdělek stačil sotva na pokrytí základních potřeb rodiny. Všichni bydleli pouze v jednom pokoji v prvním patře dřevěného domku. V dalších místnostech žili další tři rodiny.

Úkol: Vybarvi příze podle své fantazie.

Přestože žili velmi chudobně, panovala v jejich rodině hluboká láska k Pánu Bohu i mezi sebou navzájem. V jejich skromném příbytku se nacházel malý oltář Panny Marie Čenstochovské, kde se ráno a večer všichni scházeli k modlitbě.

Rodina Kolbeových utrpěla dvě velké životní ztráty. Syn Valentin se dožil jen jednoho roku a syn Antonín zemřel jako čtyřletý. Rajmunda smrt milovaného nejmladšího bratra hluboce zasáhla. V rodině tak zůstali už jen tři chlapci. Brzy si jejich otec uvědomil, že finanční výdělek nestačí na to, aby uživil své syny, natož aby jim mohl zajistit kvalitní vzdělání. Se svojí ženou Marianou tak neustále přemýšleli, jak svou situaci zlepšit. Bůh však neopouští své věrné a poskytuje jim pomoc a útěchu. Příležitost na sebe nenechala dlouho čekat. Kolbeovi se přestěhovali do většího města, do domku blízko hřbitova.

Úkol: Když najdeš všechna uvedená slova a zbylá písmena potom přečteš po řádcích, dozvíš se název města, do kterého se rodina Kolbeova přestěhovala.

P	V	U	K	O	S
M	Y	Š	A	V	O
O	D	I	L	E	S
B	R	B	K	S	I
I	A	T	O	M	Y
L	A	K	R	U	H
O	D	N	D	L	I
S	Ů	O	C	Í	L
E	M	E	Č	P	U
L	E	D	R	A	K

Slova k vyškrtání: mobil, dům, sůl, osel, drak, meč, lípa, oves, kos, myš, vydra, uši, SOS, atomy, kruh, les, luk, kord

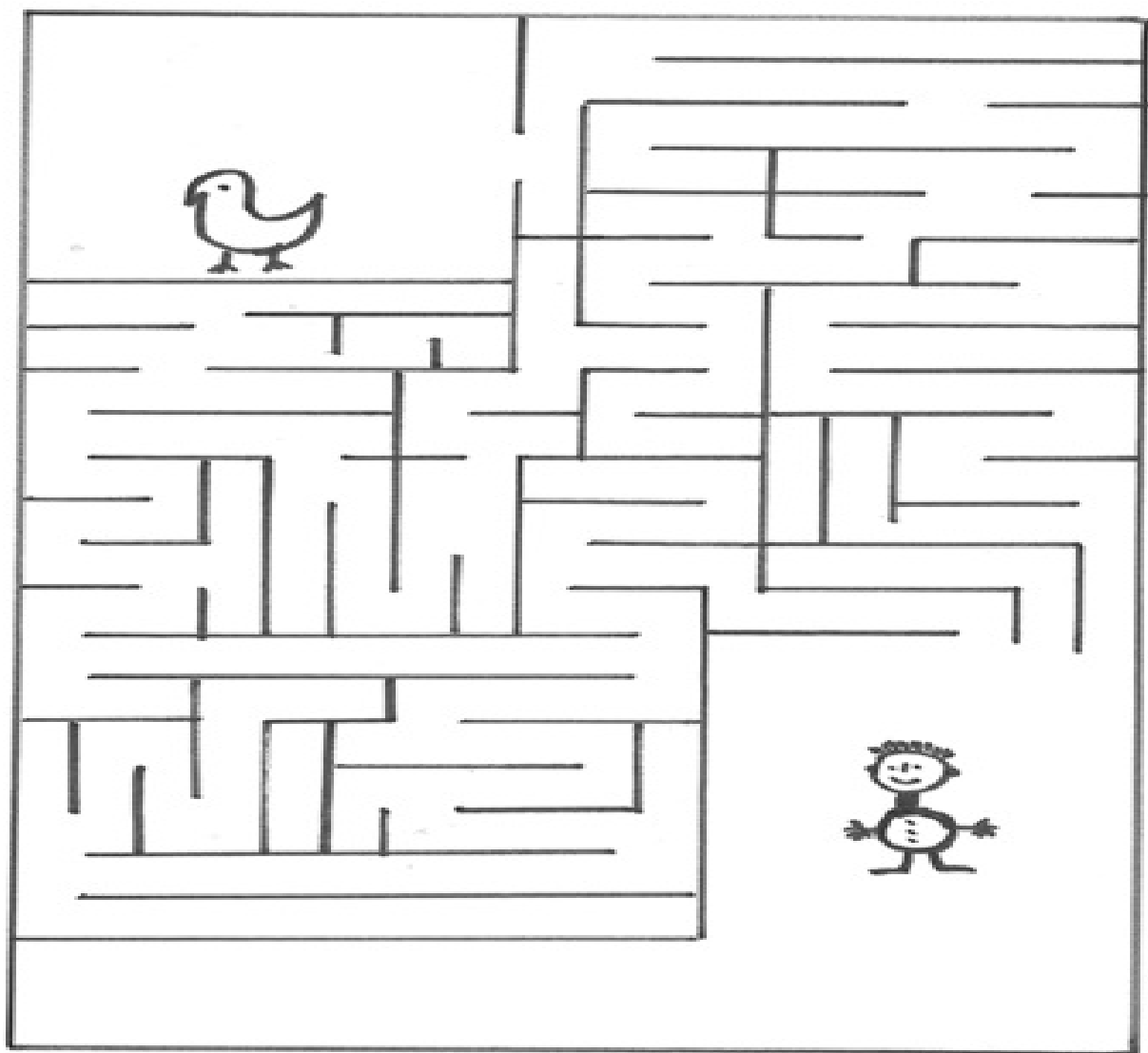
Město se jmenovalo: _____

Maminka Mariana si ve městě v jedné části jejich pronajatého domu otevřela obchod, ve kterém nabízela potraviny a domácí potřeby. V chudých rodinách také začala s trochou tréninku vypomáhat jako porodní asistentka a tuto službu budoucím maminkám poskytovala zcela zdarma. Tatínek Julius začal pracovat v továrně na výrobu látek. Také si pronajal kousek pozemku, kde pěstoval zeleninu, kterou potom prodával na místním trhu. Navzdory velkému množství práce nezanedbával své chlapce. Často si s nimi hrál a v zimě v rámci otužování pořádal závody ve sněhu na boso. Jako polský vlastenec se zapojil do činnosti ilegálního odboje. To mělo za následek to, že se i synové začali zajímat o vojenské záležitosti.

Po určité době se rodinný příjem zlepšil a Julius byl moc rád, že může poslat do školy alespoň jednoho syna. Nejstarší syn František začal chodit na místní průmyslovou a obchodní školu. Na vzdělání pro Rajmunda však peníze nebyly, proto začal pomáhat mamince v obchodě.

Malý Rajmund se brzy začal projevovat jako živý, vzdorovitý a vrtošivý chlapec. Žádná lumpárna mu nebyla cizí. Svědčí o tom i jedna příhoda z dětství. Jako každé malé dítě, tak i on toužil po nějakém zvířátku, o které by se mohl starat. Maminka Mariana se mu snažila vysvětlit, že si to z finančních důvodů nemohou dovolit. Rajmundova touha však byla silnější než rozumný argument maminky. Z rodinného rozpočtu vzal 1 zlotý a šel si na trh koupit vajíčko. Toto vajíčko potom vložil pod sousedovu hnízdící slepici, aby mu vyseděla kuřátko. On by tak měl zvířátko, které si moc přál.

Úkol: Pomoz malému Rajmundovi najít cestu ke kuřátku.

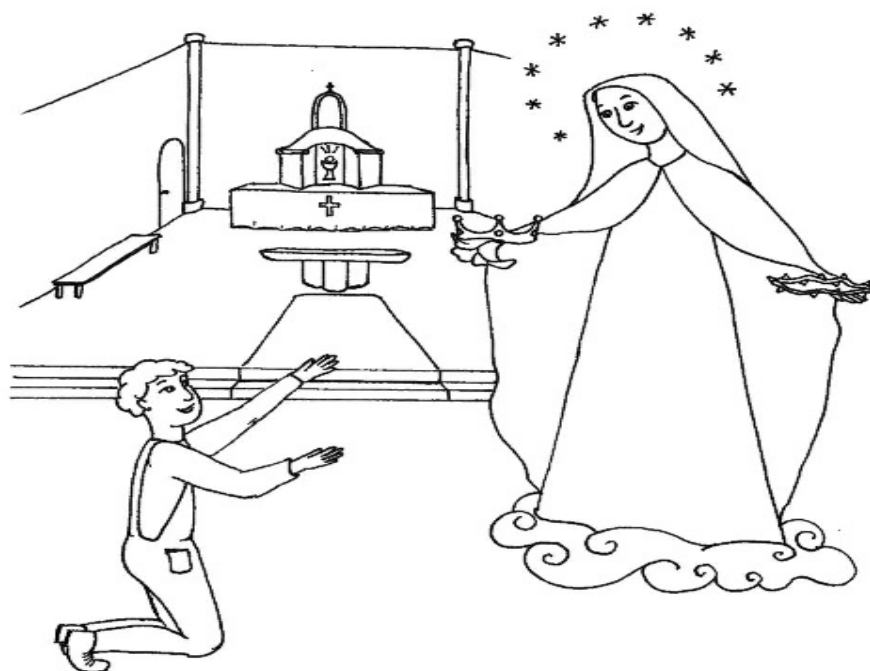

Vymyšlené to měl malý Rajmund dobře, to se musí uznat, ale bohužel to nevyšlo. Sousedka ho viděla, jak leze do kurníku a šla si postěžovat jeho matce. Ta samozřejmě o synáčkově lumpárně neměla ani tušení. Po dlouhém naléhání se malý Rajmund přiznal, že nejenže neposlechl maminku, tiše se vkradl do kurníku sousedky, ale také si bez dovolení vzal peníze z rodinného rozpočtu. Maminka Mariana to vyřešila po svém. Ušetřila synkovi takový výprask, na

který dlouho nezapomněl. Sama si pak pro sebe povzdechla: „*Mundku, co z tebe jen bude?*“ Malý Rajmund tuto větu zaslechl a hluboce ho zasáhla.

O slovech maminky Rajmund velmi často přemýšlel, a to nejčastěji v kostele před obrazem Panny Marie Čenstochovské. Tam se mu stala událost, která zapříčinila zásadní zlom a ovlivnila ho do konce jeho života. Jednou, když zase tak klečel před tímto obrazem a modlil se, měl vidění, ve kterém se mu zjevila Panna Maria. V jedné ruce držela bílou korunu a v druhé ruce červenou. Bílá koruna symbolizovala čistotu a červená koruna mučednictví. Panna Maria pobídla Rajmunda, aby si vybral, kterou chce. On řekl, že chce obě, jak čistotu, tak i mučednictví. Od toho dne se Panna Maria stala jeho velkou životní láskou.

Úkol: Panna Maria podává malému Rajmundovi korunu čistoty a korunu mučednictví. Tvým úkolem je daný obrázek vybarvit.

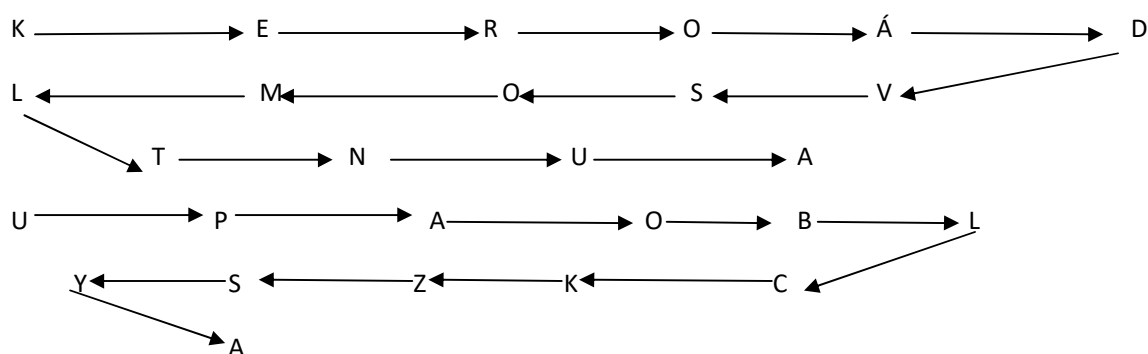

Nejlepším důkazem toho, že tato událost je pravdivá, byla okamžitá změna v jeho chování. Hodně času teď trávil modlitbou na kolenou před sochou Panny

Marie Čenstochovské, kterou měla rodina doma. Začal se také více zajímat o náboženství. A maminka Mariana už na něj nikdy nemusela použít prut. Najednou se z Rajmunda stal vzorný chlapec s ryzím srdcem.

Rodina Kolbeova každoročně kolem Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie putovala na pout' k Panně Marii Čenstochovské. Do kláštera na Jasné Hoře putovala nejen tato rodina, ale i tisíce dalších Poláků, kteří se ať už pěšky nebo na vozech vydávali na pout' na toto posvátné mariánské místo. Zde děkovali za Boží požehnání a prosili za své rodiny a své blízké. Malý Rajmund se na pout' velmi těšil. Často vzpomínal na zjevení Panny Marie a přemýšlel, jak by jí mohl projevit svou hlubokou lásku.

Úkol: Postupem času a vlivem zázraků, které se na tomto místě staly, začala být Panna Maria Čenstochovská uctívána jako Uzdravení nemocných a Matka milosrdenství. Třetí označení se ukrývá v tomto úkolu. Začni od prvního písmene a potom zakroužkuj každé druhé písmeno.

Panna Maria bývá uctívána jako: _____

Když se vrátili z každoroční poutě, začal Rajmund opět pracovat v rodinném obchodě. Jeho maminka ho občas posílala na všelijaké pochůzky. Jednoho dne potřebovala léky pro ženu při komplikovaném porodu. Poslala ho proto k lékárníkovi a řekla mu latinský název léku, který potřebuje. Chlapec utíkal

k lékárníkovi a tam přesně zopakoval, co mu bylo řečeno. Ten byl ohromen Rajmundovou dokonalou latinskou výslovností. „*Odkud umíš tak dobře latinsky?*“ zeptal se Rajmunda. Ten mu odpověděl: „*Učil jsem se u pana faráře Jakowského.*“

Úkol: „*Až budeš velký, mohl bys být také lékárníkem,*“ navrhl malému Rajmundovi. Ten však zavrtěl hlavou, úplně se celý rozzářil a řekl: „*Já chci být....*“ Když doplníš chybějící písmena, tak aby slova dávala význam, a přečteš zvýrazněné, dozvíš se, čím se odmalička chtěl stát malý Rajmund.

K	O	Č		A
N	A		U	K
V		N	E	C
	E	B	R	A

Malý Rajmund chtěl být: _____

Událost dlouhou nešla lékárníkovi z hlavy. Byl si vědom toho, že studium na kněze je náročné, dlouhé, finančně nákladné a hlavně, že si to rodina Kolbeova nemůže dovolit. Duch svatý mu však vnukl krásnou myšlenku, a proto se jednoho dne vypravil k nim na návštěvu. Doma byla pouze maminka Mariana a tak jí lékárník mohl v klidu vysvětlit, s čím přišel.

„Paní Kolbeová, slyšel jsem, že se Rajmund touží stát se knězem, proto by si zasloužil kvalitní vzdělání,“ řekl lékárník Rajmundově matce.

„Ano, víme, že Rajmund chce být kněz, ale je to jen sen. Tak dlouhé a náročné studium si z finančních důvodů nemůžeme dovolit. Nechala jsem ho doma, aby mi vypomáhal v obchodě, proto je i pozadu s učením,“ odpověděla lékárníkovi Mariana.

„Přišel jsem s návrhem, že bych Rajmunda učil dále latinsky, mohu ho doučovat i matematiku a další předměty, úplně zcela zdarma. Je to bystrý a pilný hoch,“ řekl lékárník. Maminka Mariana věděla, že lékárník má pravdu. Rajmund je pilný a bystrý a od té události s vejcem už nikdy na něho nemusela použít prut. Souhlasila. Od té doby Rajmund každý den, když byl s prací hotový, spěchal k panu lékárníkovi. Po čase se ukázalo, že rozhodnutí maminky bylo velmi správné. Rajmund byl pro studium velmi zapálený a snaživý. Po roce studia dokonce dohonil i svého staršího bratra.

V životě Rajmunda však nastal další zásadní zlom. Na jaře, během jedné postní doby přišla do městečka, ve kterém bydleli, skupina mladých řeholníků,. Byli to minorité, kteří zde přišli z té části Polska, které patřilo pod Rakousko, a vedli zde misie. Poslední den těchto misií oznámil místní pan farář P. Jakowski, že tito řeholníci otvírají ve Lvově školu a seminář. Budou vést chlapce ke kněžství a následně také k tomu, aby se z nich stali misionáři. Školné, stravu a ubytování poskytují zcela zdarma. Rajmund nemohl uvěřit svým uším. Srdce mu poskočilo radostí a v hlavě mu běžela myšlenka, že přece jenom se může stát knězem. S bratrem Františkem ihned požádali o přijetí do této školy

Úkol: Když dobře spočítáš příklady, dozvíš se, ve kterém roce přišli do městečka minorité.

$$1 + 3 + 4 - 6 - 1 =$$

$$2 + 7 - 5 + 4 + 1 =$$

$$2 + 2 - 1 + 3 - 6 =$$

$$1 + 5 - 3 + 10 - 6 =$$

Minorité přišli v roce: _____

Oba Kolbeovi chlapci byli do školy přijati. Podle očekávání se z Rajmunda stal výborný žák. Rychle si osvojil němčinu, vynikal v matematice a přírodních vědách, ale nejvíce času však věnoval studiu náboženství.

Bůh povolává k zasvěcenému životu a dává i milost a požehnání k tomu, aby člověk tuto Boží výzvu přijal, ale také podrobuje člověka zkouškám, aby se ukázala opravdovost povolání a vytrvalost v něm.

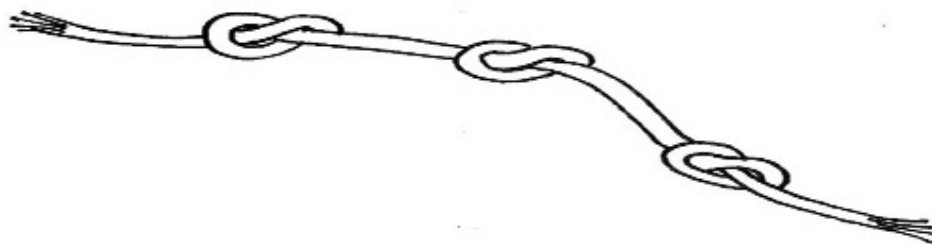
Jedné z mnoha životních zkoušek byl Rajmund podroben, když mu bylo 16 let. Od malička toužil stát se knězem, studoval na kněze a i rád přislíbil, že vstoupí do řádu minoritů jako novic, ale najednou jako kdyby zjistil, kolik toho bude muset obětovat a čeho všeho se bude muset z lásky k Bohu vzdát. Především manželství a rodiny. Rozhodl se o tom pohovořit se svým bratrem a ten mu navrhl, aby o tom promluvil s otcem provinciálem.

Než však stačili s otcem provinciálem promluvit, objevila se nečekaná návštěva. Přijela jeho maminka. Sdělila jim, že prožívá obrovskou radost a je na ně náležitě pyšná, protože i jejich mladší bratr Josef se po jejich vzoru rozhodl vstoupit k minoritům. Bylo rozhodnuto. Rajmundův bratr František se jen blaženě usmíval a šibalsky mrknul na svého bratra. Věděl přesně, co se odehrává v srdci jeho mladšího bratra. Rajmund pocítil silný dotek Boží lásky a vnímal toto setkání s maminkou jako znamení toho, že Bůh ho má rád a že jeho odpověď na Boží pozvání ke kněžskému a řeholnímu životu byla opravdová a pravdivá.

Bůh si k zasvěcenému životu povolal i rodiče Rajmunda. Tatínek Julius odjel do Krakova, kde bude žít poblíž tamního františkánského kláštera a maminka Mariana v blízkosti kláštera benediktinek. Nejmladší bratr Josef začal chodit na školu a internát sv. Kazimíra.

Dne 4. září 1910 vstoupil Rajmund jako novic do minoritského řádu. Byl oděn do černého hábitu a kolem beder mu uvázali šňůrku se třemi uzly, které představovaly tři sliby: chudobu, čistotu a poslušnost. Jako své řeholní jméno si zvolil Maxmilián. Byl šťastný, že může patřit k následovníkům sv. Františka z Assisi a velmi se snažil napodobit příklad tohoto světce. Vytrvale se modlil a postil.

Úkol: Vybarvi šňůrku se třemi uzly. Každý představuje jeden slib: chudoba, čistota a poslušnost.

Objevila se však další zkouška. I když se velmi modlil, postil a pracoval, přišly na něj velké pochybnosti. Neustále měl pocit, že toho dělá málo a že to dělá špatně. Pod tlakem těchto pochybností nakonec onemocněl. Jeho spolubydlící Bronislaw Stryczny mu navrhl, aby se mu vždycky svěřil, když na něho přijdou pochybnosti, protože satan utíká pryč, když se podělí s pokušením, které prožívá. Oba potom učinili slib, že se od toho dne budou za sebe až do konce života vzájemně modlit a když jeden z nich zemře dříve, ten druhý bude pokračovat, než se setkají společně v nebi.

Pánu Bohu na celý život se Maxmilián Kolbe odevzdal při věčných slibech dne 1. listopadu 1914 a ke svému jménu Maxmilián přijal jméno Maria. Po své životní lásce Panně Marii.

Úkol: Na linku napiš, koho nebo co Církev každoročně slaví 1. listopadu.

Otec Maxmilián byl poslán na další studia do Krakova, do starobylého univerzitního města, které vynikalo kulturou, vzdělaností a bylo považováno za nejkrásnější město Polska. Na náměstí se nachází kostel Nanebevzetí Panny Marie, který má dvě věže. Na té vyšší je umístěna zlatá koruna k počtě Panny Marie Královny.

Úkol: Vybarvi kostel Nanebevzetí Panny Marie.

V Krakově Maxmilián nezůstal dlouho. Jeho láska ke studiu upoutala pozornost představeného, a tak byl vybrán, aby ve studiu pokračoval v Římě. To byla velká čest a mnozí jiní by z toho byli nadšení, ale Maxmilián moc ne. Řím v prvních staletích byl znám jako město, kde bylo mnoho křesťanů umučeno pro svou víru, které se z lásky k Bohu nechtěli vzdát. Ale tehdy byl Řím znám jako

město hříchu. Maxmilián stále trpěl pochybnostmi a měl strach, že v takových podmínkách přijde o svou čistotu. Byl však vázán slibem poslušnosti vůči svému představenému a celé františkánské rodině, proto, když dostal příkaz, že má studovat v Římě. Poslechl a odjel.

Mladého usměvavého a přemýšlivého mladíka si ostatní studenti brzy oblíbili. Když třeba po obědě dostávali ovoce, tak ho daroval nějakému svému příteli. Ne, protože by ho nechtěl, naopak měl ho velmi rád, ale chtěl Pánu Bohu a svému příteli udělat radost. Takový malý a nenápadný skutek lásky.

Úkol: Maxmilián daroval různé druhy ovoce svým přátelům. Přijdeš na to, které to mohlo být? Dozvíš se, když slovo přečteš pozpátku.

OKLBAJ _____

AKŠURH _____

IČIL _____

AKTSEVŠ _____

YDOHAJ _____

NUOLEM _____

Velmi si oblíbil šachy a tuto hru brilantně ovládal. Vynikal v matematice, proto doučoval ty, kterým tento předmět moc nešel. Matematické nadání a jeho záliba ve vojenských strategiích, která ho bavila už od dětství, z něho rychle udělala přeborníka celé koleje.

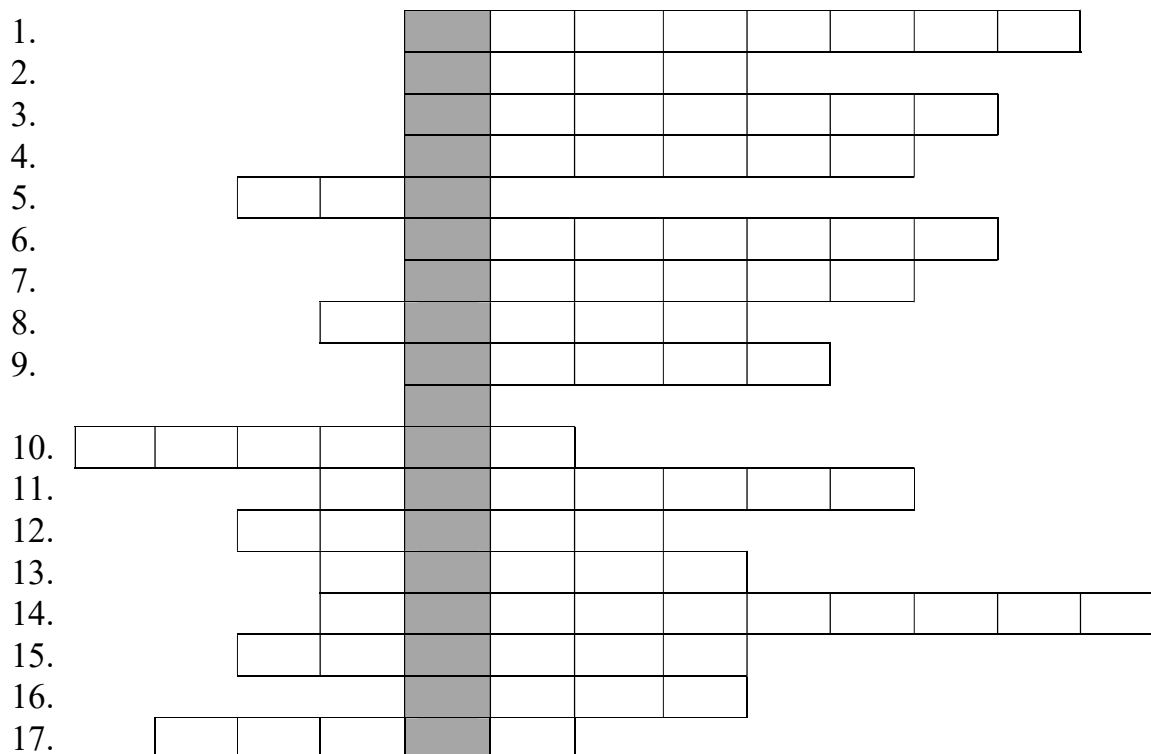
Maxmilián neměl tušení o tom, že jeho otec i bratr opustili klášter a zapojili se do válečného dění. Julius Kolbe bojoval jako důstojník polské armády a byl zajat ruskými vojáky. V kapse mu našli ruský pas. Snažil se jim vysvětlit, že část Polska, ze které pochází, patří pod ruskou nadvládu, ale marně. Byl

odsouzen jako špion a oběšen. Bratr František byl zraněn ve službě jako důstojník zpravodajské služby. Když skončila válka, do kláštera se už nevrátil. Oženil se a stal se otcem. Zemřel v koncentračním táboře v roce 1945.

Během svých studií Maxmilián často myslel na svoji velkou životní lásku, na Pannu Marii. Učinil slib, že bude ctít Pannu Marii a sloužit jí až do konce svého života. Samozřejmě o tom, jak to bude dělat, měl už jasnou představu.

Jednou večer, byl zrovna měsíc říjen, svolal kamarády z františkánské koleje a předložil jim svůj plán. Na kousku papíru měl napsané pravidla sdružení, které nazval Rytířstvo Neposkvrněné. O co se jednalo? Členové sdružení měli svým příkladem a životem získávat duše pro Pannu Marii. Chtěl pro Neposkvrněnou získat celý svět.

Úkol: Členové na znamení svého zasvěcení pro Pannu Marii, měli na krku nosit... (dozvíš se po vyluštění křížovky).

1. Jméno tatínka Jana Křtitele
2. Měl bratra Kaina
3. Poslední kniha Nového zákona
4. Izák a ... (doplň)
5. První žena
6. Zelený... (Památka Poslední večeře)
7. Jonáš byl poslán do města....
8. Pěstoun Pána Ježíše
9. Jméno papeže (17. v pořadí)
10. Dívka, která tančila před králem Herodem
11. Cyril a ... (doplň)
12. Zrádce Pána Ježíše
13. Hlava katolické církve
14. Pomocník při mši svaté
15. Samson a ... (doplň)
16. Zabil svého bratra Ábela
17. Přivedl Izraelity do zaslíbené země...

Členové sdružení nosili: _____

Dne 28. dubna 1918 proběhla v bazilice sv. Ondřeje della Valle nádherná událost. Mladý bohoslovec Maxmilián Maria Kolbe během obřadu slíbil, že svůj život zasvětit službě Bohu a lidem jako kněz. Dočkal se tak kněžského svěcení, po kterém toužil už od dětství. O den později ve stejné bazilice sloužil svoji primiční mši svatou.

Otec Maxmilián zůstal v Římě až do roku 1919, kdy získal už svůj druhý doktorát, tentokrát z teologie. Svůj první doktorát získal z filozofie, kterou studoval na papežské univerzitě Gregoriana. Stále pracoval na svém plánu ohledně Rytířstva Neposkvrněné. Sepsal jeho stanovy a předložil je nejen generálnímu představenému minoritů ke schválení, ale o požehnání pro Rytířstvo Neposkvrněné požádal také i papež Benedikta XV., a toto požehnání obdržel.

Po studiích se otec Maxmilián vrátil zpátky do Polska. Svůj sen, že se stane misionářem a odjede do daleké země, musel odložit. Otec představený měl pro něho jiný úkol, otec Maxmilián měl učit mladé bohoslovce v semináři.

Několikrát během studií v Itálii Maxmilián dostal záchvaty kašle, během kterých vykašlával krev. Lékaři otci Maxmiliánovi zjistili tuberkulózu. Nemoc se neustále zhoršovala. Celková slabost způsobila, že otec Maxmilián chodil velmi pomalu, činnosti vykonával s obtížemi a musel mluvit šeptem. Studenti si stěžovali, že otce Maxmiliána při přednáškách neslyší. Otec představený pochopil, že bez patřičné léčby se otec Maxmilián neuzdraví a mohl by i umřít. Tehdy ještě neexistovaly léky na tuto nemoc. Pacienti s touto nemocí jsou posíláni do suchých horských oblastí, kde musí ležet v posteli, které jsou často umístěny venku na čerstvém vzduchu.

Úkol: Otec Maxmilián byl poslán do sanatoria, v horách na polské straně Tater. Jméno horského letoviska se dozvíš, když vyškrtáš určená slova a písmena přečteš po řádcích.

Z	V	V	S	V	E	T	R
CH	A	L	U	P	A	U	A
K	N	K	K	A	O	K	V
O	A	O	L	S	V	A	Í
M	O	Ř	E	P	E	N	L
P	S	E	S	V	Č	A	A
A	Y	N	K	O	K	O	S
S	N	N	M	R	A	K	É

Slova k vyškrtání: vlk, chalupa, syn, vana, kořen, kompas, svetr, ovečka, kokos, mrak, vor, les, pas, tukan, víla

Horské letovisko se jmenovalo: _____

Pro otce Maxmiliána bylo velmi obtížné jen tak ležet v posteli a vůbec nic nedělat. Byl si však vědom toho, že pokud se chce uzdravit, nemá jinou možnost. Vždyť co by z lásky k Bohu a ke své milované Neposkvrněné neudělal. A také chtěl plnit svůj slib poslušnosti vůči svému představenému, který mu dal instrukce, že má jen odpočívat a nevyvíjet jakoukoliv jinou aktivitu.

Po dvou letech léčení se mohl Maxmilián vrátit zpátky do kláštera v Krakově. Po měsíci od návratu, byl ještě plný energie. Duch Svatý mu vnuknul nápad. Důležitou součástí mladých té doby se stal film a rozhlas, prostřednictvím kterých mladí získávali informace různého typu. Otec Maxmilián věděl, že pokud chce zaujmout mladou generaci a předávat jim informace i z křesťanského a církevního prostředí, musí se také vydat tímto směrem. Rozhodl se vydávat náboženský časopis, dokonce měl vymyšlené už i jméno: Rytíř Neposkvrněné.

Spolubratři se mu vysmáli a otec provinciál mu řekl, že na to nemají peníze, že si bude muset peníze obstarat sám, ale že se za to budou modlit. Otec Maxmilián se tak lehce nevzdával. Pokořil se a vydal se do ulic Krakova, aby prosil kněze a řeholní sestry. Každému vysvětlil, že dané peníze chce použít ke cti Panny Marie. Po pár dnech měl dostatek peněz, aby mohl vydat první číslo.

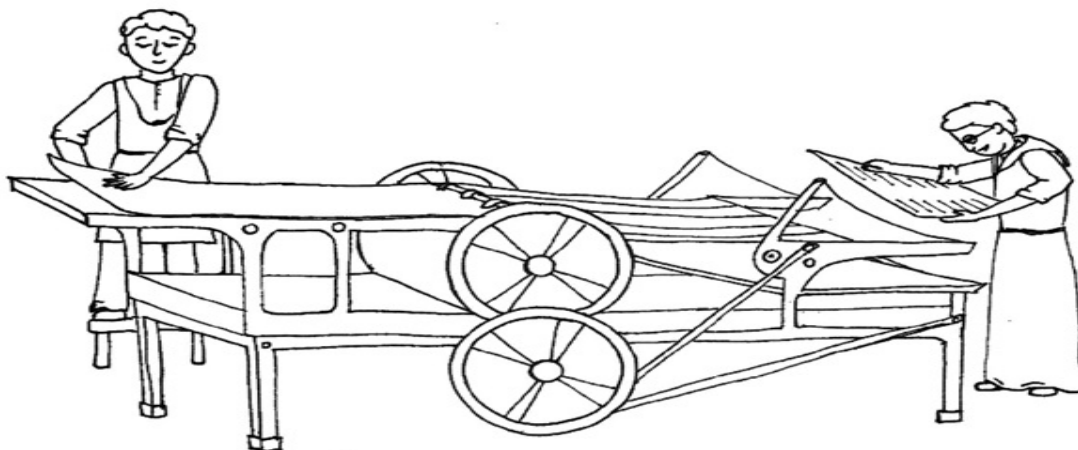
Otec Maxmilián celý časopis trpělivě sestavoval, protože však v klášteře nebyl tiskařský lis, musel s každým číslem jít do nedaleké tiskárny. Představený kláštera začal mít obavy, protože účty za tisk a materiál vzrostly do vysokých částek. Otec Maxmiliána napadlo, že kdyby měli svůj vlastní tiskařský stroj, určitě by ušetřili jak čas, tak i peníze. Jeho nápad se však nesetkal s kladnou odpovědí, protože tiskařské stroje byly moc drahé.

Jednoho dne však zavítal k nim na návštěvu řeholník ze Spojených států amerických a dozvěděl se mimo jiné i o nedávno vzniklém časopisu a také o jeho finančních problémech. Daroval otcí Maxmiliánovy sto dolarů se slovy, že to sice není mnoho, ale že to může použít jako zálohu.

Po určitém čase se otec Maxmilián dozvěděl, že milosrdné sestry mají v plánu si koupit nový, větší tiskařský lis a hledají někoho, kdo by koupil ten jejich starý. To bylo něco pro otce Maxmiliána. Ani nezaváhal. První vydání časopisu na tomto nově koupeném lisu bylo vydáno 12. ledna 1922 a bylo určeno pro členy sdružení. Netrvalo dlouho a časopis začal na sebe vydělávat. Každý měsíc vycházelo už pět tisíc výtisků. Styl psaní otce Maxmiliána totiž dokázal upoutat nejen kněze, ale i laiky.

Psaní článků, redakční úpravy, starosti s tiskem a distribucí časopisu zapříčinilo to, že se jednoho dne otec Maxmilián probudil s prostěradlem od krve, kterou ve spánku vykašlával. Otec představený proto rozhodl, že otce Maxmiliána přeloží do malého kláštera v Grodně, do města na východ Polska, kde panovaly daleko lepší klimatické podmínky než v Krakově.

Úkol: Otec Maxmilián koupil od řeholních sestríček tiskařský lis. Tvým úkolem je daný obrázek vybarvit.

To by nebyla Neposkvrněná, aby pro otce Maxmiliána neměla milé překvapení. V daném klášteře se Maxmilián potkal s otcem Albertem, který před vstupem do řádu působil jako tiskař a o věcech spojených s vydáváním věděl všechno.

A to ještě nebyl konec. Do kláštera byl přeložen i rodný bratr otce Maxmiliána, který přijal jméno Alfons. Časem se ukázalo, že bratr Alfons je nejen nadaný spisovatel, ale také i fotograf. Fotil bratry při práci s časopisem a do každého výtisku pak přidal inzerát s kratičkým textem o tom, aby se i ostatní stali rytířem Panny Marie. Asi v té chvíli vůbec netušil, co tím způsobí. Inzerát četly stovky mladých mužů a všichni také viděli fotografie. Někteří se rozhodli navštívit toto místo a zkusit si práci při tvorbě časopisu. Nakonec to dopadlo tak, že požádali o přijetí do řádu a maličký klášter v Grodně brzy z kapacitních důvodů nevyhovoval a někteří bratři si stěžovali na neustálý hluk tiskařského lisu. Bylo potřeba najít nové místo.

Úkol: Na volné místo nakresli, jak si představuješ nové místo, kde by mohli řeholníci časopis vydávat.

Otec Maxmilián se modlil k Neposkvrněné Matce a věřil, že ho v této záležitosti nezlame. O několik měsíců bylo nové místo na světě. Nedaleko Varšavy se nacházely pozemky, které vlastnil kníže Jan Drucki-Lubecki, jejich středem vedla železniční trať, která spojovala dvě města Varšavu s Poznaní. Otec Maxmilián se setkal s knížetem a ptal se za kolik by ochoten pozemky prodat. Cena, kterou kníže požadoval, však byla příliš vysoká. Celý jeden milión korun a to si samozřejmě otec Maxmilián ani rád nemohli dovolit. Odešel, proto s nepořízenou. Nevzdával se, pořád se snažil najít způsob, jak by to mohlo jít.

Celou noc se modlil k Panně Marii Čenstochovské, aby mu pomohla. Naprosto jí důvěřoval. Klečel před sochou a úpěnlivě prosil, aby se stal zázrak. Najednou měl pocit, že se socha pohnula. Že by mu Neposkvrněná chtěla něco říct nebo naznačit? V tu chvíli mu hlavou proběhl skvělý nápad. Ráno se vydal na místo, které si vybral, postavil tam danou sochu se slovy: *„Svatá Matko Boží, zabírám tuto půdu pro Tebe a důvěřuji ti, že se postaráš, abychom zde mohli postavit nový klášter.“*

O několik dní později se kníže a jeho makléř jeli podívat na dané pozemky. Makléř byl udivený, kdo tam tu sochu dal, ale knížeti to bylo naprosto jasné, kdo to byl. Kníže se zamyslel a řekl: *„Bylo by kruté zklamat kněze s takovou vírou. Jděte a připravte všechny papíry. Tento můj pozemek převed'te na řeholníky. Vím, že ho využijí mnohem lépe, než bych to dokázal já.“* Makléř oněměl úžasem, ale udělal, co se mu řeklo. Kníže Drucki-Lubecki to oznámil překvapenému otci Maxmiliánovi, který mu vřele děkoval, ale v duchu vzdával obrovské díky své milované Neposkvrněné, že ho i tentokrát vyslyšela a pomohla mu.

Jako první byla postavena kaple, kde vedle oltáře stála socha Panny Marie, kterou dal otec Maxmilián na pozemek. Se stavbou kaple pomáhali nejen řeholníci, ale také mnoho místních rolníků. Slavnostní posvěcení bylo 7. prosince 1927.

Úkol: Otec Maxmilián místo v překladu do češtiny pojmenoval jako „Město Neposkvrněné Matky.“ Oficiální název se dozvíš, když posbíráš všechny písmena.

Město se jmenovalo: _____

Každý den přicházeli do města i mladí muži, kteří byli ochotni řeholníkům pomoci. Nejdůležitějším úkolem bylo postavit dům, kde by mohly být tiskařské stroje, dům pro řeholníky, vyznačit ulice a mnoho dalšího. Práce tady byla pro každého, pořád bylo co dělat. K tomu bylo potřeba zajistit i každodenní činnosti. Proto někteří řeholníci vařili v obrovských hrncích jídlo nejen pro spolubratry, ale i pro pomocníky, jiní zase prali prádlo. Žádná práce jim nebyla cizí. Na stavbu nového města přicházely finanční prostředky, které otec Maxmilián dostával darem. Používal je k tomu, aby koupil vybavení a stroje pro výrobu časopisu.

Stále více lidí se dozvíдалo o nově vznikajícím městě. Zpráva se šířila neuvěřitelnou rychlostí. Město se stále rychleji rozrůstalo. Na pozemcích byla vybudována odbočka železniční tratě do Varšavy. Po stranách stály auta s balíky časopisu, aby je rozvážely po celém Polsku.

Hlavní oporou v životě otce Maxmiliána nebylo však rozrůstání se nově vznikajícího města a rozkvět vydávání časopisu Rytíř Neposkvrněné, ale bylo to naprosto něco jiného, mnohem důležitějšího. Každý den se řeholníci tři hodiny

modlili a měli mši svatou. Konala se zde i duchovní cvičení a rozjímání. Nic nedělali pro sebe, ale jak jim otec Maxmilián každý den připomínal: „*Všechno pro Marii.*“

Otec Maxmilián mluvil plyně polsky, německy, italsky a latinsky. Svůj dar na cizí jazyky si nenechal pro sebe, ale chtěl ho použít pro dobro lidí. Rozhodl se, že bude Rytíře Neposkvrněné vydávat i v dalších jazycích. Ve své kanceláři měl na zdi umístěnou mapu, a když se podařilo rozšířit časopis do další země, označil ji v mapě špendlíkem.

Úkol: Vybarvi mapu světa

Velké množství práce a odpovědnosti nakonec vlídného a usměvavého kněze s křehkým zdravím zcela vyčerpalo. Vrátila se mu tuberkulóza a otec provinciál ho opět poslal do sanatoria v Zakopaném. Zde měl jediný úkol odpočívat a veškerou činnost ohledně časopisu a města zanechat svým spolubratrům. Důkaz toho, že opravdu poslechl a odpočíval, byla i odpověď na dopis bratra, který ho

žádal o pomoc. Maxmilián mu odpověděl: „*Nemám se ničím takovým zabývat. Popros o pomoc Neposkvrněnou. Ona ti dá všechno, co bude potřeba.*“

Po sedmi měsících se vrátil do Neipokalanówa. Lékaři mu nařídili, aby se šetřil a celý další rok nepracoval, ale pouze odpočíval, dobře jedl a dlouho spal. Vážná nemoc mu vzala i část plic a jedna z nich dokonce přestala fungovat. Nicméně, to by nebyl on, aby se opět nevrhl po hlavě do práce. Dveře jeho kanceláře byly otevřené pro všechny a nikdy kvůli svému zdravotnímu stavu nepožadoval zvláštní zacházení. Naopak, pracoval více než kdokoli jiný a neustále pracoval na tom, aby pro svou milovanou Neposkvrněnou získal celý svět.

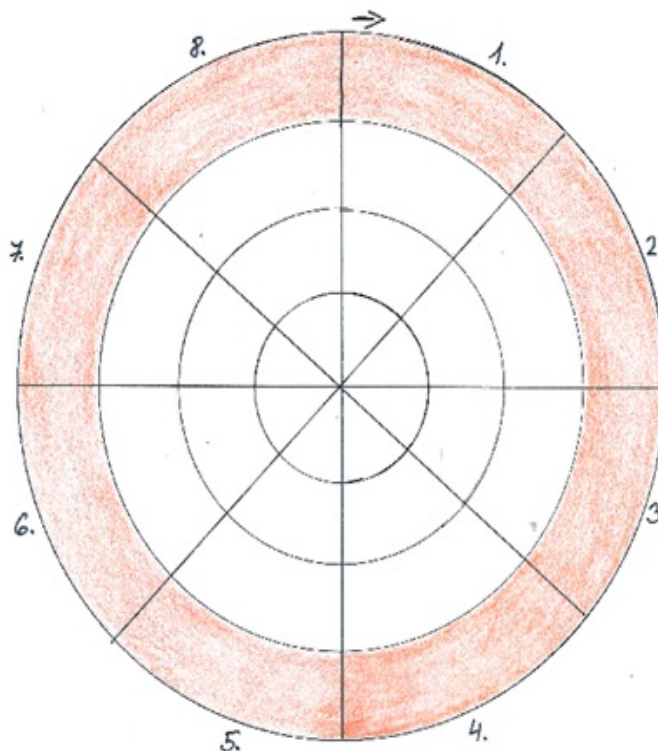
Přispěla k tomu i jedna příhoda, kdy cestoval vlakem a přisedli si k němu do kupé mladí studenti z ciziny. Tím, že ovládal jazyky, neměl problém se s nimi dát do řeči. Když odcházel z vlaku, dal každému do ruky zázračnou medailku a oni mu na oplátku dali malé amulety v podobě slonů. Vystavil si je v kanceláři a občas na ně padl jeho zrak.

Jednou když se na ně tak díval, najednou se to stalo. Neposkvrněná a Duch Svatý mu vnukli myšlenku, aby se vydal na misie, na druhý konec světa. Bylo potřeba tam lidem zvěstovat radostnou zvěst o Ježíši Kristu a také získat další kousek světa pro svou Neposkvrněnou. Úžasný nápad, teď jen sebrat odvahu a jít se zeptat otce provinciála.

Těžko říct, co se otci provinciálovi honilo hlavou, když otec Maxmilián přišel požádat o svolení odjet na misie na druhý konec světa. Byl už na jeho ztřeštěné nápady zvyklý, ale toto už bylo přece jen trochu moc. Na každou jeho otázku, jestli umí daný jazyk, kde sežene peníze, jestli tam vůbec někoho zná, kdo mu s tím pomůže, kde tam bude bydlet a mnoho dalších, otec Maxmilián s naprostou důvěrou odpověděl: „*Otče provinciále, nemám tušení. Neposkvrněná Matka se o to už postará, o takové problémy se já nezajímám.*“

Otec provinciál nakonec uznal, že to není žádné plané Maxmiliánovo gesto, ale že skrze něho promlouvá k němu Bůh a Matka Boží. Vždyť kolik věcí už tento aktivní řeholník dokázal a vždy říkal, že to není jeho zásluha a že to nedělá pro sebe, ale pro Pána Boha a Neposkvrněnou. Nakonec mu doporučil, aby si odjel pro svolení ke generálnímu představenému do Říma. Taková odpověď otci Maxmiliánovi stačila. K jeho velkému překvapení mu generální představený v Římě jeho záměr schválil a společně s ním měli odjet ještě další čtyři řeholníci.

Úkol: Otec generální dal otci Maxmiliánovi svolení jet na misie do ...
Název země se dozvíš, když správně doplníš slova do rébusu.

1.   Roční období, které následuje po zimě.
2.   Nejčastější dopravní prostředek.
3.   Achillova... (doplň)
4.   Vůl a ... (doplň)
5.   Hudební značka.

6. Noční pták
7. Bramborová... (doplň)
8. Bůh je náš nebeský... (doplň)

Země se jmenovala: _____

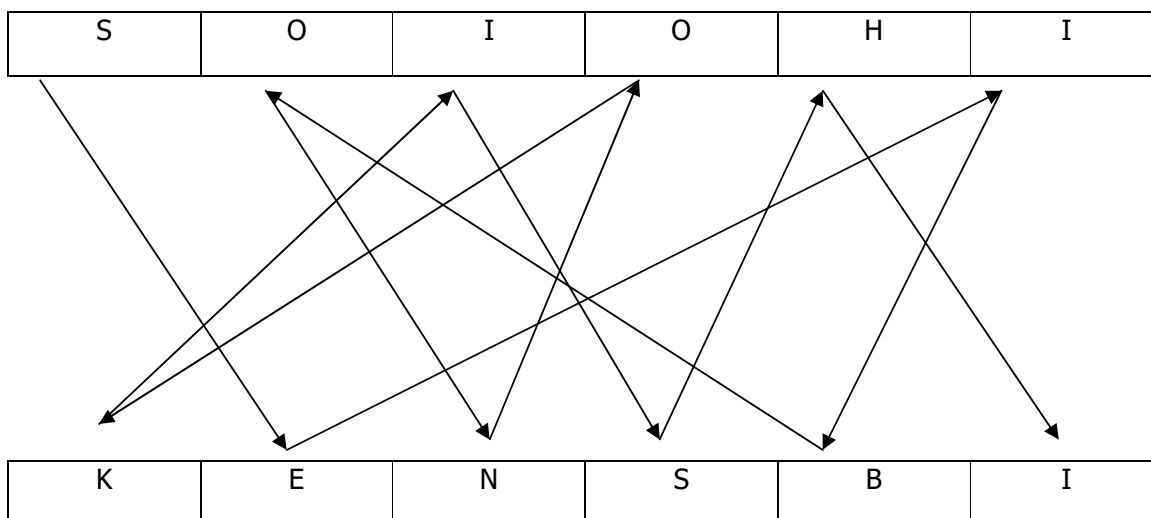
První jejich kroky směřovaly k otci biskupovi. Otec biskup Janarius Haysaka byl jejich nápadem zaskočen a také se zajímal o běžné věci. Z rozhovoru mu bylo jasné, že tito řeholníci přijeli do dané země s prázdnýma rukama. Otec Maxmilián mu řekl: „*Naše Neposkvrněná Matka nám poskytne všechno, co budeme potřebovat. Váš žádáme jen o dovolení.*“ Dostali svolení, protože tak silná důvěra otce Maxmiliána biskupa naprosto ohromila a dokonce nabídl otci Maxmiliánovi, zda by nechtěl učit v diecézním semináři. Dozvěděl se o něm, že má doktorát z filozofie a jedno místo pro profesora filozofie se právě uvolnilo. Že by náhoda? Ne. Otec Maxmilián to vnímal jako krásný dotek od jeho Neposkvrněné.

Z cesty mu zůstaly nějaké peníze, tak koupili malou chatrč, která byla nedaleko semináře. Byla v žalostném stavu, měla děravou střechu, kterou pronikal sníh a mráz. Každý den v zimě museli bratři rozbíjet led v umyvadle, přesto si ale na téměř bojové podmínky nestěžovali.

Uběhl nějaký čas a otec biskup Janarius Haysaka držel v ruce první číslo Rytíře Neposkvrněné v japonštině. Nemohl tomu vůbec uvěřit. Jak se za tak krátkou dobu naučili japonsky? A kde na to vzali peníze? Na otce Maxmiliána měl potom i smělou otázku, jak se daný časopis dostane mezi lidi, protože v Nagasaki, kde řeholníci bydleli, není dost katolíků na to, aby si mohli dovolit další katolickou tiskovinu. Ale to by nebyl otec Maxmilián, aby to už neměl dávno promyšlené. Nesměle podotknul, že kdyby se toto první číslo přiložilo

k diecéznímu oběžníku, dostalo by se mezi lidi a pokud by je zaujalo, mohli by si ho i předplatit. Otec biskup s daným nápadem souhlasil.

Úkol: Když budeš správně postupovat po šípkách a zapisovat do tabulky, dozvíš se, jak se v japonštině nazývá časopis Rytíř Neposkvrněné. Začni od písmene S.

Časopis se jmenoval: _____

Po přečtení časopisu velké množství japonských katolíků požádalo o přijetí do Rytířstva Neposkvrněné, někteří dokonce zůstali, aby naplnili své duchovní povolání. Otec Maxmilián si byl vědom toho, že je potřeba založit nové město Neposkvrněné. Vybral si k tomu kopec nad Nagasaki. Dané místo nebylo vybráno jen tak, měl k tomu svůj důvod. Na konci 16. století, konkrétně v roce 1593 přišli do Japonska františkánští řeholníci. V čele s Petrem Křtitelem a jeho druhy se jim podařilo obrátit ke křesťanství hodně lidí. Budhističtí duchovní si na ně začali stěžovat, že jim berou věřící. Došlo to tak daleko, že o čtyři roky později dal císař příkaz, aby celkem 25 křesťanů, kněží i jejich

konvertitů bylo ukřižováno. Místo odkud při své smrti shlíželi na město je známé jako „Vrch mučedníků“. Z tohoto důvodu si toto místo otec Maxmilián vybal. Byla v tom i mocná ruka Boží, protože na konci roku 1945 shodila americká letadla na Nagasaki atomovou bombu, která celé město zničila, až na město, které se o pár let dříve otec Maxmilián Kolbe rozhodl zde zbudovat. Že by opět náhoda? Určitě ne.

O otci Maxmiliánovi se vědělo, že má rád květiny. Vědělo se však, že v této chvíli obracejí každou korunu, aby se jim podařilo postavit nové město a klášter. Když už se však situace uklidnila a oni se tak nějak usadili na novém místě, zeptal se ho jednoho dne bratr Jan, zda by v klášteře nemohli začít pěstovat květiny. Otec Maxmilián mu se skromností a pokorou sobě vlastní řekl: *„Ne, mými květinami mají být jen duše.“* Oni však chtěli otci Maxmiliánovi udělat radost, a tak zasadili několik třešní a pár záhonů květin. Pohled na ně byl tak krásný, že od té doby se rozhodli klášter pojmenovat „Zahrada Neposkvrněné.“ Později zde vnikl i velký kostel a seminář, ve kterém studovali budoucí kněží, nejvíce Japonci.

Úkol: Nakresli pro otce Maxmiliána květiny, které by mu mohly udělat radost.

Opět se ozvala nemoc. Otec Maxmilián byl tak slabý, že při slavení mše svaté ho museli bratři dokonce podpírat. O jeho zdravotním stavu se dozvěděli i v Polsku. V roce 1933 se musel vrátit do Polska na generální kapitolu. Během setkání se řešila i činnost otce Maxmiliána v Japonsku. Někteří totiž považovali vydávání časopisu na druhém konci světa za naprostý nesmysl. Začali o tom hlasovat. Otec Maxmilián se nebránil, tiše seděl a poslouchal důvody, které postupně ničily dlouhé roky budované dílo. Jen se modlil ke své milované Panně Marii Neposkvrněné. Přijde mu i tentokrát na pomoc? Otec Maxmilián velmi miloval Neposkvrněnou a tak byl zcela odevzdaný do jejích rukou, on k lásce k Ní přijme jakékoliv rozhodnutí.

Shromáždění nakonec rozhodlo, že otec Maxmilián se může vrátit zpátky do Japonska, ale pod podmínkou, že otec Kornel Czupryk převezme veškeré administrativní kláštera v Nagasaki. Bude zde působit jako představený, otec Maxmilián se má věnovat zejména psaní časopisu a v budování Zahrady Neposkvrněné.

Do života otce Maxmiliána i otce Kornela však zasáhly dějiny. Nad velkou částí světa se začaly stahovat mračna, hrozila válka. Oba dostali příkaz, aby se vrátili zpátky do své rodné vlasti. Otec Maxmilián odjížděl se nezodpovězenou otázkou, zda se ještě někdy do Japonska vrátí. Svým spolubratrům často říkal: *„Rád bych trpěl a zemřel jako rytíř, dokonce bych chtěl prolít svou krev, jen kdyby to uspíšilo příchod dne, kdy celý svět přijme Marii jako Neposkvrněnou Matku Boží.“*

Po návratu do vlasti nezhálel. Začal vydávat italskou verzi Rytíře Neposkvrněné, dále také zahájil výrobu dalších časopisů v polštině jeden pro děti a druhý se sportovní přílohou. Snažil se také využít každý prostředek komunikace, které tehdy svět nabízel, podařilo se mu dokonce založit rozhlasovou stanici. Posluchači mohli poslouchat promluvy, Boží slovo i mše

svaté. Nebyli však sami. Z druhé strany německý hranic to odposlouchávali i nacisté. Každý v Polsku si vážil a miloval otce Maxmiliána. Nacisté byli jiného názoru. Začali kontrolovat každé jeho rozhlasové vysílání a pročitat každé číslo časopisu. Věděli moc dobře, že tento kněz se staví proti pronásledování Židů a zakládání koncentračních táborů, kde docházelo k týrání a brutálnímu mučení vězňů. Ostře kritizoval Německo za to, jak se zbavuje lidí, kteří z jejich pohledu nebyli pro ně prospěšní. Jednalo se především o mentálně zaostalé děti, staré a nemocné lidi. Všichni dostávali smrtící injekce. Pro ně to byli lidé, kteří na tomto světě už nemají co dělat. Otec Kolbe také kritizoval nejen nacisty, ale také i komunisty.

Bohužel, jak už to známe z historie, hrozba se naplnila. Prvního září roku 1939 německá vojska překročila hranice s Polskem a začala druhá světová válka. Brzy po obsazení Polska začali nacisté zatýkat všechny vysoce vzdělané lidi a vůdčí osobností země. Chtěli si podmanit celý polský národ a všichni ti, kteří se jim postavili na odpor, nechali chladnokrevně zavraždit. Mezi prvními oběťmi byli i kněží, protože polský národ si po mnoho století vážil všech kněží a vzhlížel k nim jako k duchovním, ale i politickým vůdcům. A to samozřejmě nacisté nechtěli nechat líbit, oni byli ti, ke kterým měl polský národ vzhlížet. V nacistických koncentračních táborech zahynulo celkem 2 647 kněží z Polska.

Otec Maxmilián byl společně s ostatními zatčen dne 19. září 1939. Byli odvezeni do Amtitzu, na místo, které bylo věhlasně známé mučením, krutými výslechy a celý tábor byl oplocen ostnatým drátem. Otec Maxmilián jim říkával: *„Když je od nás každé utrpení daleko, jsme odhodláni podniknout ledacos. Když nás tedy nyní skutečně dostihlo, přimějme ho a ochotně nesme pro Neposkvrněnou.“*

Otec Maxmilián Kolbe se stal inspirací nejen pro všechny ostatní, ale i pro své dozorce. O žádném z německých vězňů neřekl špatné slovo. Rozdával svůj

malý přiděl jídla ostatním, a když byla zima, svým kabátem přikryl jednoho spoluvězně. Ještě po letech tento malý skutek lásky rozplakal jednoho spoluvězně.

Úkol: Matka Boží Neposkvrněná i tentokrát nenechala svého velkého ctitele bez pomoci. Na Slavnost Neposkvrněného početí byli řeholníci propuštěni a mohli se vrátit domů. Tvým úkolem je zjistit, jaké je datum této Slavnosti.

Slavnost Neposkvrněného početí se slaví: _____

Všichni radili otci Maxmiliánovi, aby utekl do Ameriky nebo se skrýl v nějakém jiném klášteře, ale on trval na tom, že se vrátí do Niepokalanowa. Když se vrátil zpátky, s lítostí viděl, jak je všechno rozbité a zničené. Spolu s dalšími se pustili do obnovy města. Nejdříve byla opravena kaple, kde se sloužili mše svaté a modlili se za všechny trpící a za mír. Němci se rozhodli, že z Města Neposkvrněné vybudují tábor pro přesídlence. Dopravili sem na tři tisíce obyvatel Poznaň, přičemž většina z nich byli Židé. Otec Maxmilián se o ně s láskou staral a nikdy nedělal rozdíly v náboženském vyznání. Rozhodl se, že se zase pustí do vydávání časopisu Rytíř Neposkvrněné.

Jednoho přijel do Niepokalanowa vyšetřovat člen gestapa. Svým nadřízeným podal lživou zprávu o tom, že klášter je semeniště intrik proti Německu a navrhl uzavření kláštera. Od té doby tam přijížděli němečtí špehové a hledali cokoli, co by mohli použít proti řeholníkům, zvláště proti otci Maxmiliánovi.

Navzdory veškeré práci i nebezpečí si otec Maxmilián dokázal udržet blažený úsměv. Vyzařovala z něho radost a pokora.

Ďábel nikdy nespí, a když chce člověka zničit, najde si vždycky cestu. Objevil se na scéně laický bratr Gornonius Rembisz, který v klášteře tajně vyráběl

falešné německé mince. Když se o tom dozvěděl otec Maxmilián, z kláštera ho vykázal. Netrvalo dlouho a přišlo si pro daného bratra gestapo. Snažili se z něho vymlátit nějaké udání na otce Maxmiliána, ale nedařilo se. Nakonec před něho dali německy psaný dokument. I když mu absolutně nerozuměl, po vyzvání ho podepsal.

Dne 17. září 1941 přijelo gestapo do Niepokalanowa pro otce Maxmiliána. Ten, jak kdyby to tušil, protože několik dní před zatčením během svého kázání řekl: „*Největší Boží milostí a zároveň největším štěstím pro člověka je možnost dosvědčit své ideály vlastní krví.*“ Společně s ním byli zatčeni ještě další čtyři kněží.

Otec Maxmilián dávno věděl, jaká zvěrstva se dělají v koncentračních táborech. Doslechl se o tom během svého pobytu v Amtitz. Několik měsíců byli vězněni ve varšavském vězení Pawiak. V důsledku krutého mučení a bití se u otce Maxmiliána objevil zápal plic. Byl poslán do vězeňské nemocnice, která byla nemocnicí jen podle názvu. Podmínky absolutně neodpovídaly nemocniční péči. Když se dvacet niepokalanowských řeholníků dozvědělo o nemoci svého milovaného duchovní otce, nabídli své životy výměnou za jeho osvobození. Představitelé gestapa to ale tak rozčílilo, že nařídil, aby otec Maxmilián byl převezen do neobávanějšího ze všech koncentračních táborů.

Úkol: Název koncentračního tábora se dozvíš, když správně doplníš písmena podle čísel.

4	1	6	3	7	5	2

1 = S , 2 = M, 3 = Ě, 4 = O, 5 = I, 6 = V, 7 = T

Koncentrační tábor se jmenoval: _____

Z otce Maxmiliána se stalo číslo 16670. Od té chvíle už byl znám jen pod tímto číslem. Ztratil svoje jméno, svoji tvář a v pruhovaném modrobílém oblečení byl od ostatních vězňů tábora k nerozeznání. Když se ostatní dozvěděli, že společně s nimi je v táboře i zakladatel Niepokalanowa a šéfredaktor časopisu Rytíř Neposkvrněné, byli z toho překvapeni. Jak je možné, že tak vzdělaný člověk a zároveň kněz je s nimi v táboře? Právě proto. Nacisté se potřebovali zbavit elity daného národa, aby si mohli vytvořit svoji vlastní. Lidi, kteří budou na slovo poslouchat, na nic se neptat, lidi, kteří budou zavírat oči před zvěrstvy, které konají. A běda tomu, kdo by náhodou chtěl vybočovat z řady nebo upozornit na nespravedlnost.

Ačkoliv byl otec Maxmilián nemocí zesláblý a měl jen jednu zdravou plíci, musel se zařadit do pracovního procesu, jako všichni ostatní. Podmínky v táboře byly kruté. Těžká práce, nedostatek jídla, spánku, vysoké zdi, hlídkové věže, ploty pod elektrickým proudem a neustálé ovzduší smrti. A když se dozorcí dozvěděli, že je katolický kněz, bili ho častěji a surověji než ostatní. Otec Maxmilián ale i tady dokázal vytvářet prostředí lásky a lidskosti. Neustále se snažil být tady pro ostatní vězně. Zpovídal, modlil se, dělil se o svůj už tak malý příděl jídla s ostatními a za své mučitele se dokonce modlil.

Když byl jednoho dne otec Maxmilián surově zbit až do bezvědomí a probudil se v táborové nemocnici, seděl vedle něho vězeň lékař Rudolf Diem, Polák, luterán, částečně němec po předcích. Ten byl stavem kněze a řeholníka hluboce zděšen. Na jeho otázku jestli ještě pořád věří v Boha po tom všem, co tady vidí a prožívá, mu otec Maxmilián odpověděl: *„Ano, věřím. Vkládám veškerou svou víru v Pána a v jeho Neposkvrněnou Matku. Všechno mé utrpení se nějakým způsobem promění v dobro.“*

A je to tady. Nastává osudný den. Dne 31. července 1941 bylo několik set vězňů nahnáno do polí, aby sklízeli úrodu. Všude kolem byli rozestaveni

dozorci se zbraněmi psy připraveni nemilosrdně zastřelit každého, kdo by se pokusil o útěk. Přesto se to podařilo. Jeden vězeň z bloku 14 A, do kterého byl umístěn i otec Maxmilián, dokázal utéct. Ostatní vězni naprosto přesně věděli, co se teď bude dít. Než se uprchlý vězeň najde, budou muset ostatní stát na prostranství v červencovém parném dni v pozoru a bez kapky vody.

Blížil se konec dne a s tím i rozsudek. Uprchlý vězeň se nenašel. Přišel německý rapportführer Fritsch, který oznámil, že utečenec se nenašel a místo něho půjde deset vězňů do bunkru hladu. A pak už jen chodil a vybíral. Ukázal také na jednoho vězně, který stál o dvě řady před otcem Maxmiliánem, na Františka Gajowniczka. Muž začal úpěnlivě prosit: *„Mě ne, pane veliteli, mě, prosím, ne. Mám ženu a dvě děti. Už je nikdy neuvidím.“*

Tato žalostná prosba však s tvrdým velitelským srdcem ani nehnula. O pár minut později se však stalo něco, co otrásló úplně se všemi. Z řady vystoupil muž a šel směrem k veliteli. Taková drzost se trestala smrtí, ale tady se to nestalo, vojáci sice pozvedli zbraně a byli připraveni na střelbu, ale všichni čekali, co se bude dít.

Otec Maxmilián předstoupil před velitele a německy s klidným hlasem pronesl: „Rád bych o něco požádal.“

„Co chceš? vyštěkl na něho Němec, zaskočený jeho neohroženým projevem.

„Chtěl bych si vyměnit místo s tímto člověkem,“ odpověděl otec Maxmilián Kolbe a ukázal na Franciszka Gajowniczka. „Nemám rodinu a jsem už starý a nemocný. On dokáže vykonat víc práce než já.“

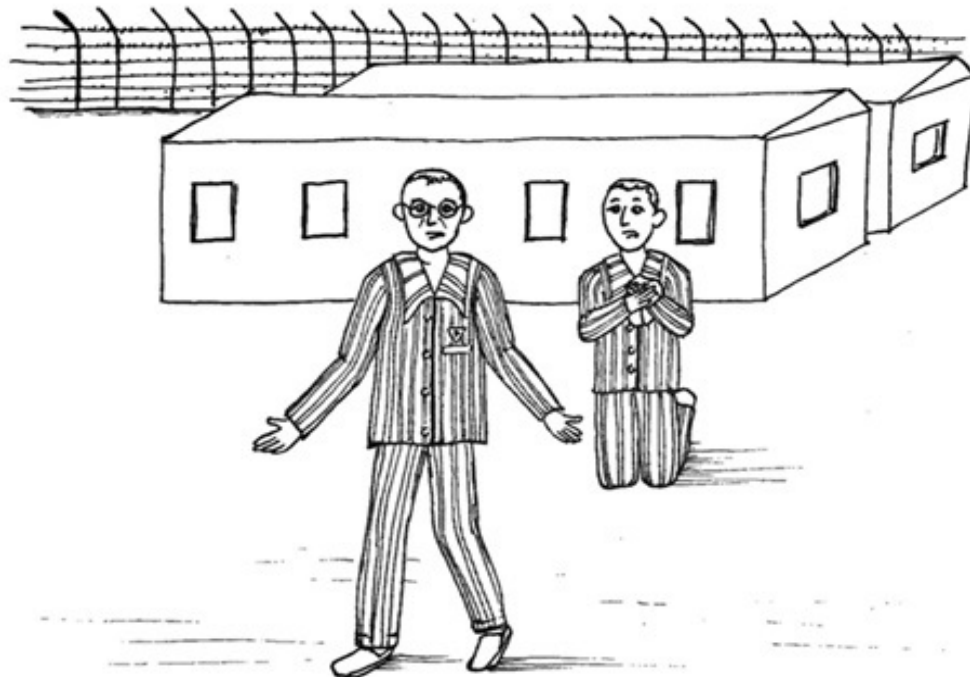
„A kdo jsi ty?“ zeptal se ho Fritsch.

„Katolický kněz,“

Nastala chvíle ticha, kterou Fritsch zakončil slovy: „Jdi. Povoluje se!“

Tato scéna se ještě mnohokrát vracela v myšlenkách všem zúčastněným. A nejen jim.

Úkol: Vybarvi obrázek, jak otec Maxmilián z lásky k Pánu Ježíši a ke své milované Neposkvrněné nabízí svůj život za život jiného vězně.

Otce Maxmiliána spolu s dalšími devíti odsouzcenci hnali směrem k bunkru hladu. Gajowniczek se zařadil mezi ostatní a do konce života nebyl schopen pochopit a poděkovat za to, co se stalo. Před vstupem do cely smrti se jim dostalo ještě posledního ponížení. Museli se svléct a byli zatlačeni do tmavé malinkaté místnosti. Za všemi deseti odsouzcenci se potom zavřely těžké dveře. Bylo naprosto jasné, že živý se odsud už nikdo nedostane.

Nebylo to poprvé, kdy vězni umíraly v bunkru hladu, ale tentokrát nebyly zevnitř slyšet prosby, nářky nebo dokonce nadávky. Dozorci mohli zaslechnout modlitby a zpěv mariánských písní, to otec Maxmilián vedl své spoluvězně zpátky k věčnému životu.

Po dvou týdnech velitel Fritsch potřeboval už uvolnit bunkr hladu, celu č. 3, ve které umíral otec Maxmilián Kolbe a další tři odsouzení. Vyslal proto táborového lékaře, aby umírající usmrtil injekcí s kyselinou karbolovou-fenolem a tak urychlil jejich smrt. Kněz a minoritský řeholník, Maxmilián Maria Kolbe, svůj život odevzdal do rukou Pána Ježíše a své milované Neposkvrněné o vigilií Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, tedy 14. srpna 1941

Jeho tělo bylo vyneseno o den později, o Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie a vhozeno do rozpálené osvětimské pece. Jeho přání, které vyslovil ještě před válkou, se mu splnilo. „*Doufám, že po smrti ze mě nic nezůstane a vítr roznese prach z mých ostatků po celém světě.*“

Dne 17. října 1982 se na Svatopetrském náměstí shromáždily dva tisíce lidí. Někteří přijely z velké dálky a v národních krojích, aby zde byly svědkem setkání dvou Poláků. Polák, svatý Otec, Jan Pavel II. prohlásil za svatého Poláka, kněze a minoritského řeholníka, Maxmiliána Maria Kolbeho. V první řadě této slavnosti seděl muž, který jen těžce zadržoval slzy a s vděčností děkoval za dar života tomuto novému světcí. Byl to Franciszek Gajowniczek.

Franciszek Gajowniczek zemřel 13. března 1995 ve věku 93 let a je pohřben v Niepokalanówě.

**„Dokud budu dýchat, budu považovat za svou povinnost říct lidem
o hrdinském činu lásky Maxmiliána Kolbeho.“**

(Franciszek Gajowniczek)

Některé citáty sv. Maxmiliána Maria Kolbeho

1. Horlivostí vynahrazuj ztracený čas.
2. Obdržíš pouze to, o co jsi prosil.
3. Snaž se dosáhnout co nejvyššího stupně dokonalosti, protože tak, jak umřeš, zůstaneš po celou věčnost.
4. Světci tvrdí, že kdo se k Matce Boží modlí v pokušení, určitě nezhřeší, a kdo se po celý život s Ní s důvěrou obrací, zcela jistě se spasí.
5. Největší oběť - to je oběť z vlastní vůle.
6. Dobré je udělat to, co záleží na mě a dobré je snášet to, co na mně nezáleží - v tom je celá dokonalost.
7. Podstata svatosti spočívá v odpovědi na milost.
8. Ať nám každý pád, třeba i ten nejtěžší a stále se opakující, vždycky poslouží jako stupeň k vyšší dokonalosti. Jen kvůli tomu totiž Neposkvrněná připouští pád, aby nás uzdravila ze sebelásky a z pýchy, aby nás přivedla k pokoře a učinila nás způsobilějšími pro přijetí Božích milostí.
9. Důležitost přítomného okamžiku nespočívá v tom, co děláme, ani ve způsobu, jakým to děláme, ale ve faktu, zda pracujeme z lásky k Bohu nebo z lásky k sobě.
10. S důvěrou dělej, co máš dělat a nemíchej se do záležitostí druhých, tak získáš o mnoho více času k vyplnění vlastních povinností.
11. Každou věc konej dokonale, protože ji děláš před očima Božím a sloužíš tím Bohu a ne lidem. V každé situaci více miluj, než pracuj.
12. Génie nemůže být každý, ale cesta ke svatosti je otevřená všem. Génie může přinést lidstvu užitek, ale často i způsobit škodu. Světec kráčí světem podle Ježíšova příkladu a koná vždy dobro. Kam přijde, tam rozsévá pravdu a štěstí.
13. Pýcha je počátkem všeho zlého.
14. Každou chvíli buď lepším.
15. Pokora - základ všech ctností v Marii.
16. Často přemýšlej nad tím, že celá velikost, svatost a tvoje hodnota záleží jedině ve vyplnění Boží vůle.

17. Vzájemná láska nespočívá v tom, že by nám nikdo nezpůsobil žádné příkoří, ale v tom, abychom se snažili druhým příkoří nečinít a usilovali o nápravu a odpuštění toho, co nás uráží.
18. Dokonalá lítost z lásky zahlučuje dokonce smrtelné hříchy. Vzbuzuj ji často při návštěvách Nejsvětější svátosti a před svatým přijímáním.
19. Když někdo jen zvolá: „Maria!“ - i kdyby jeho úpěnlivá prosba vycházela z nejhlubší temnoty, vyprahlosti či hříchu - jakou odpověď najde v jejím přelaskavém srdci!
20. Nic se neděje bez Božího vědomí a Božího dopuštění! A Pán Bůh nedopustí nic, co by se nemohlo a nemuselo obrátit ve větší dobro. Jen abychom my ze své strany nezanedbali nic ze svých povinností!
21. Dokonalá radost spočívá v přijetí každodenního utrpení z lásky k Ježíši.
22. Satan se snaží nejprve uvést do lenosti. Když se mu to nedaří, snaží se posunout skutky ke zlému úmyslu: k pýše.
23. Na posledním soudu vydáš vyúčtování z každé chvíle, z každé přijaté milosti, z každého daru (nerozvinutého), ze všeho dobrého, cos mohl udělat (a co zůstalo nevykonáno)!
24. Čím je kdo pokornější, tím větší svatosti dosáhne.
25. Více trpí ti, co chtějí jít do pekla, než ti, co chtějí jít do nebe.
26. Čím více budeš trpět v této chvílce života, tím větší slávu budeš mít v nebi.
27. Kdo se modlí málo, dostává málo, kdo se modlí hodně, dostává hodně; kdo se modlí opravdu velmi hodně, stane se svatým.
28. Napřed trpělivě, potom ochotně bez těžkosti a nakonec s veselou myslí přijímat pohrdání i ponížení = dokonalá pokora.
29. I pro tebe je peklo otevřené.
30. Strašné je, když se někdo nebojí Boha a hřeší tak, jako by Boha nebylo.

Litanie ke sv. Maxmiliánu Maria Kolbemu

Pane, smiluj se (2x)

Kriste, smiluj se (2x)

Pane, smiluj se (x2)

Bože, nás nebeský Otče, smiluj se nad námi

Bože Synu, Vykupiteli světa,

Bože, Duchu Svatý,

Bože, v Trojici jediný,

Svatá Maria, oroduj za nás

Svatý Maxmiliáne,

Velký milovníku Boha,

Neohrožený rytíři Neposkvrněné,

Apoštole Neposkvrněné prostřednice milostí,

Zakladateli Rytířstva Neposkvrněné,

Apoštole zázračné medailky,

Statečný šířiteli království Neposkvrněné,

Vzore řeholního života,

Toužící po mučednické smrti,

Horlivý apoštole Japonska,

Plný obětavé lásky k nemocným a nešťastným,

Dobývateli duší pro Neposkvrněnou,

Ukazující lidem ideál pravého života,

Milovníku modlitby,

Vzore neochvějné důvěry,

Přitahující lidi dobrotou a radostí,

Toužící po obrácení hříšníků,

Toužící po sjednocení všech vyznavačů Krista v Církvi,

Toužící po obrácení pohanů,   oroduj za nás
Milující bližní pro Boha,
Milovníku umrtvování a pokání,
Příklade poslušnosti,
Milovníku chudoby a prostoty,
Vzore andělské čistoty,
Obránce dobrých mravů,
Hlasateli obrození polského národa,
Obránce svaté víry,
Apoštole katolického tisku,
Apoštole dobrého příkladu,
Vzore snášení utrpení,
Příklade odpuštění nepřítelům,
Posilující spoluvězně na duchu,
Obětující svůj život za rodinu,
Spěchající s kněžskou službou odsouzeným,
Mučedníku Osvětimi,
Chloubo polské země,
Chválený na celém světě,
Náš velký přímluvce v nebi,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,   smiluj se nad námi (3x)

Modleme se: Všemohoucí a milosrdný Bože, který jsi srdce sv. Maxmiliána zapálil láskou k Neposkvrněné a učinil jsi ho Jejím velkým rytířem a nástrojem k šíření Tvého království, zapal i naše srdce podobnou láskou a obětavostí, abychom ve svém životě hledali vždy Tvoji slávu. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Dovol, abych Tě chválil

Dovol, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dovol, abych Tě chválil, jak nejlépe dovedu.

Dovol, abych pro Tebe a jen pro Tebe žil, pracoval, trpěl, zmařil se a zemřel.

Dovol, abych k Tobě přivedl celý svět.

Dovol, abych se přičinil k ještě většímu, k co největšímu vyvýšení Tebe.

Dovol, abych Ti zjednal takovou slávu, jakou Ti ještě nikdo nezjednal.

Dovol, aby mne předháněli jiní v horlivosti o vyvýšení Tebe a já předháněl je,
aby v šlechetné soutěži vzrůstala Tvá sláva stále hlouběji, stále rychleji, stále
mocněji, tak, jak po tom touží Ten, který Tě tak nevýslovně povznesl nad
všechny bytosti.

V Tobě jedině byl Bůh nesrovnatelně víc oslaven než ve všech svých svatý.

Pro Tebe stvořil Bůh svět.

Pro tebe povolal Bůh i mne k existenci, odkud mám to štěstí?

Dovol, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

sv. Maxmiliána Maria Kolbe
článek „Maryja Niepokalana“
Rycerz Niepokalanej, 1939

Modlitba sv. Maxmiliána Kolbeho

Neposkvrněná Maria,
pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme,
i za ty, kteří se k Tobě neutíkají!
Jsem Tvůj, má Neposkvrněná Matko.
Sama víš, jak jsem ubohý.
Kráčím po okraji propasti, plný sobectví a pýchy.
Když mne nepodržíš, upadnu do velkých hříchů
a poté do ztracení.
Když mě neopustíš a půjdeš se mnou, jistojistě nepadnu,
ale stanu se velkým světcem.
Všechno mohu v Tom, který je mou silou,
skrze Neposkvrněnou.
Amen.

Duchovní deník Maxmiliána Maria Kolbeho

7. října 1919

Zdroje:

1. Marek Dunda: Rytíř s obrovským cílem, časopis Milujte se!, 44. číslo, str. 6 - 19
2. Elaine Murrayová Stoneová: Maxmilián Kolbe, Světec z Osvětimi, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2013
3. Sergio C. Lorit: Kronika jednadvaceti dnů, Maxmilián Kolbe, Kartuziánské nakladatelství, Brno 2017
4. Jerzy Domański: Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii, Matice Cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2007
5. Svatí na Každý den 7-9, Karmelitánské nakladatelství 2010